

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 632.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181717008/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Fiber i det bebryndede Legeme, der her skjælvede under ham, som han ikke ønskede at dø. Var han ikke i sin gode Ret, om han kvalte den, der havde sparket ham med den samme Fod, som havde nedtraadt hans eneste Lykkeblomst! Instinktmæssigt søgte hans Hænder Forvalterens Strube, og kun ved et voldsomt Nakkeslæng, hvorved han slog Panden tilblods mod Sengens raadne Bundfjæl, lykkedes det Forvalteren at fri sin Hals. Men derfor var han ikke reddet fra Pers hævnende Hænder.

I hans graa, foragede Jakke hang der endnu let kjendelige Rester af den Duft, der altid stod omkring Anna; den hidsed nu Per op til den vildeste Voldsomhed, og hans Næve faldt som en Smedehammer ned over det forbandede Hjærte, der slog derinde under den graa Spændetamp.

Under de tvendes Kamp havde Jakob atter fundet sin Kniv, som han nu svang mod den knælende Pers Ryg; tiltrods for, at en af de nærmeststaaende søgte at afbøde Hugget, trængte det dog ind under Pers høje Skulderblad.

I det samme lød et skingrende Skrig fra den øverste Alkove. Den mishandlede unge Kvinde havde deroppefra med de ræddeste Øjne fulgt den raa Kamp. Da hun nu saa den onde Jakob med sin fundne Kniv i Haanden styrte frem mod hendes ubeskyttede Redningsmand, følte hun ligesom noget slaa Klik i sin Hjerne, og halvraagen som hun var, kun iført sin Særk og et kort Skjørt, kasted hun sig ned fra den høje Alkove, sprang ud af det aabne Vindue, jog gennem Skræppeskoven og videre ud over de duggraa Marker.

Hver Rest af Rus var som pustet bort fra Mændenes Bevidsthed ved Synet af Pers vældende Blod. Og efterat den rasende Jakob var bleven overvunden og bastet, og den gjennempryggede Forvalter slukøret atter var kommet paa Benene og havde givet Ordre til Ilkjørsel efter Læge og Sognefoged, satte en Flok af de raskeste efter den flygtende Birgitte. Men ingen af dem kunde indhente den ulykkelige, der bares frem paa Vanviddets Vinger. Paa bare Ben, der lyste i det begyndende Gry, og med sit grove Skjørt løftet op over det myge, let skallende Knæ, løb hun som en Raa, der var kommen ud paa vild Mark og ingen Frælsere øjner, løb og løb med den overnaturlige